

Елайджа - Номер вісім

Єрихон

Jeff Pippenger

2023-10-09

На початку стародавнього буквального Ізраїлю, а також на початку сучасного духовного Ізраїлю — під час переходу через Червоне море, а згодом під час великого розчарування — розпочалася низка послідовних випробувань, що зрештою завершилася остаточним випробуванням. Провал цього останнього випробування, як у книзі Числа, так і в історії міллеритів, знаменує початок блукання в пустелі.

Протягом сорока років невір'я, нарікання і бунт утримували стародавній Ізраїль поза землею Ханаану. Ті самі гріхи затримали вхід сучасного Ізраїлю в небесний Ханаан. У жодному з цих випадків Божі обітниці не були причиною. Саме невір'я, світолюбство, непосвяченість і чвари серед народу, що визнає себе Господнім, тримали нас у цьому світі гріха й смутку стільки років.

«Можливо, нам доведеться залишатися тут у цьому світі через непокору ще багато років, як це було з дітьми Ізраїлю; але заради Христа Його народ не повинен додавати гріх до гріха, покладаючи на Бога наслідки свого неправильного курсу дій».
Євангелізація, 696.

Наприкінці історії стародавнього Ізраїлю, як і на її початку, відбувався поступовий процес випробувань, який завершився, коли стародавній буквальний Ізраїль потрапив у вавилонський полон. Наприкінці історії сучасного духовного Ізраїлю вони також зіткнуться з поступовим процесом випробувань. Цей процес завершиться, коли лаодикійські адвентисти зазнають краху під час запровадження недільного закону. Як і у випадку зі стародавнім Ізраїлем, сучасний Ізраїль буде взятий у полон духовним Вавилоном.

Міллеритський рух, що пророко розпочався у 1798 році й офіційно завершився у 1863-му, є прообразом руху ста сорока чотирьох тисяч, який почався у 1989 році й завершиться із закриттям часу благодаті для людства та Другим пришествям Христа. Між завершенням міллеритського руху та приходом могутнього руху третього ангела — історія юридично зареєстрованої Лаодикійської Церкви Адвентистів Сьомого Дня.

"Відстань між Синаєм і Кадешем, на кордонах Ханаану, становила лише одинадцять днів шляху; і з надією незабаром увійти до прекрасної землі війська Ізраїлю відновили свій похід, коли хмара нарешті дала знак рушати далі. Єгова звершив чудеса, вивівши їх з Єгипту, і яких благословень їм було б не сподіватися тепер, коли вони урочисто уклали завіт прийняти Його своїм Владикою й були визнані вибраним народом Всевишнього?" Патріархи і Пророки, 376.

Їхня коротка мандрівка зрештою розтягнулася на сорок років через їхнє невір'я та непослух. Якби вони виявили віру, що ґрунтувалася на їхньому могутньому визволенні з рабства, то

невдовзі перейшли б ріку Йордан і ввійшли в Обітовану землю. Їхньою першою перешкодою відтак була б та сама перешкода, яку згодом узявся долати Ісус Навин. Після сорока років буквальный Ізраїль вийшов із пустелі до Обітованої землі, і Єрихон був їхнім першим кроком, і він є символом Божої сили на спасіння кожному, хто вірує. Єрихон також є символом діла, з яким міллеритський рух мав зіткнутися в 1863 році, але вони відступили в пустелю. Символізм Іллі безпосередньо пов'язаний із символізмом Єрихона, і корисно розглянути історичний зв'язок Іллі з Єрихоном.

А решта діл Омрі, які він учинив, і сила його, що її показав, хіба не записані вони в книзі літописів царів Ізраїля? І спочив Омрі з батьками своїми, і був похований у Самарії; а замість нього зацарював його син Ахав. І в тридцять восьмому році Аси, царя Юди, почав Ахав, син Омрі, царювати над Ізраїлем; і Ахав, син Омрі, царював над Ізраїлем у Самарії двадцять і два роки. І Ахав, син Омрі, чинив зло в очах Господніх більш за всіх, що були перед ним. І сталося, ніби замало було йому ходити гріхами Єровоама, сина Навата, що він узяв за жінку Єзавель, дочку Етваала, царя сидонян, і пішов, і служив Ваалові, і поклонявся йому. І спорудив жертовника Ваалові в домі Ваала, що збудував у Самарії. І Ахав насадив гай; і Ахав більше прогнівляв Господа, Бога Ізраїлевого, ніж усі царі Ізраїлеві, що були перед ним. За його днів Хієл вефілець збудував Єрихон: підвалини його заклав за Авірамом, своїм первістком, а ворота його поставив за своїм наймолодшим сином Сегувом, за словом Господнім, яке Він промовив через Ісуса, сина Навина. І сказав Ахавові Ілля тішбітянин, з мешканців Гілеаду: Як живе Господь, Бог Ізраїлів, перед Яким я стою, не буде ні роси, ні дощу ці роки, хіба за моїм словом. І Царів 16:27–17:1.

Протистояння, яке Ілля мав із богами Ахава та Єзавелі на горі Кармель, було відповіддю на відступництво сьомого царя північного царства Ізраїлю, який «зробив більше, щоб роздратувати Господа Бога Ізраїлевого, ніж усі царі Ізраїлю, що були перед ним». Слово «роздратувати» в цьому уривку є відсиланням до «дня роздратування», який був представлений десяти випробуванням у чотирнадцятому розділі Чисел. Ахавове роздратування Бога уособлювало останнє з десяти випробувань, спричинених злою вісткою десяти розвідників у чотирнадцятому розділі Чисел. Отже, це представляє останнє випробування для міллеритського руху і останнє випробування для ста сорока чотирьох тисяч.

Тому, як говорить Святий Дух: Сьогодні, якщо ви почуєте Його голос, не ожорсточуйте серця ваші, як під час бунту, в день випробування в пустелі. Євреїв 3:7–8.

У пророчому «дні роздратування», представленому Ахавом, пророк Ілля молився, щоб, якщо це буде потрібно, Бог навів суди на Ізраїль, аби Його народ покався в гріхах, які він чинив.

Народ Ізраїлю поступово втратив страх і благоговіння перед Богом, аж поки Його слово, передане через Ісуса Навина, не мало для них жодної ваги. 'За його [Ахавових] днів Хієл, вефілянин, збудував Єрихон: на своєму первістку Авірамі він заклав його підвалини, а на своєму наймолодшому Сегуві поставив його ворота — за словом

Господнім, яке Він промовив через Ісуса, сина Навина.'

Поки Ізраїль впадав у відступництво, Ілля залишався вірним і правдивим пророком Божим. Його вірна душа глибоко скорбіла, бо він бачив, що невір'я й невірність швидко відділяють дітей Ізраїлю від Бога, і він молився, щоб Бог спас Свій народ. Він благав, щоб Господь не відкинув цілковито Свій грішний народ, але, якщо потрібно, через суди пробудив їх до покаяння і не допустив, щоб вони заходили ще далі в гріх, тим самим розгніваючи Його до знищення їх як народу.

Слово Господнє прийшло до Іллі, щоб він пішов до Ахава з проголошенням Його судів за гріхи Ізраїля. Ілля йшов день і ніч, доки не дістався палацу Ахава. Він не клопотався про допуск і не чекав, щоб його офіційно представили. Цілком несподівано для Ахава Ілля постає перед приголомшеним царем Самарії в грубому вбранні, яке зазвичай носили пророки. Він не вибачається за свою раптову появу без запрошення; але, піднісши руки до неба, урочисто засвідчує живим Богом, який створив небо й землю, суди, що придуть на Ізраїля: «Цих років не буде ні роси, ні дощу, хіба тільки за моїм словом».

Це приголомшливе проголошення Божих судів за гріхи Ізраїлю впало, як удар блискавки, на відступницького царя. Здавалося, він заціпенів від подиву й жаху; і перш ніж він встиг оговтатися від свого здивування, Ілля, не чекаючи побачити наслідок свого послання, зник так само раптово, як і з'явився. Його завданням було передати від Бога слово лиха, і він негайно відійшов. Його слово замкнуло скарбниці неба, і його слово було єдиним ключем, який міг відкрити їх знову. Свідчення, том 3, 273.

Ізраїль забув, що Ісус Навин суворо наказав їм не спілкуватися з язичницькими народами і ніколи не відбудувувати Єрихон. Хоч битва за Єрихон була величною демонстрацією Божої сили й символом Божої обітниці провести Його народ в Обітовану землю, з Єрихоном були також пов'язані гріх, прокляття і визволення. «Гріх» — це гріх Ахана, який пожадав багатства та впливу Єрихона; «прокляття» було на кожному, хто відбудує Єрихон; а блудниця Раав уособлювала «визволення». Ахан хотів гарну вавилонську одягу. Він думав, що зможе сховати свій гріх, як Адам і Єва намагалися сховати свій гріх одягою з листя смоковниці. Ахан прагнув добробуту, який уособлював Єрихон, і хотів бути пов'язаним із Вавилоном.

Єрихон представлено як символ праці з проголошення вістки третього ангела усьому світові, але він містить застереження щодо гріха любові до світу та уповання на нього. Символ Єрихона також містить прокляття проти відбудови Єрихона, а Раав уособлює тих, хто ще перебуває у Вавилоні й виходить, коли проголошується гучний клич третього ангела.

Вірна душа Іллі була засмучена. Його обурення спалахнуло, і він ревнував про славу Божу. Він бачив, що Ізраїль занурився в жахливе відступництво. І коли він згадував великі діла, які Бог учинив для них, його переповнили скорбота й подив. Та більшість народу про все це забула. Він став перед Господом і, з душею, змученою болем, благав Його спасти Свій народ, якщо доведеться — судами. Він благав Бога стримати від Його невдячного народу росу й дощ, скарби небес, щоб відступницький Ізраїль даремно

звертався до своїх богів, своїх ідолів із золота, дерева й каменю, до сонця, місяця й зірок, щоб вони напоїли й збагатили землю та змусили її щедро родити. Господь сказав Іллі, що почув його молитву і стримає від Свого народу росу й дощ, доки вони не звернуться до Нього з покаєнням.

Бог особливо оберігав Свій народ від змішування з ідолопоклонницькими народами довкола них, щоб їхні серця не були зведені привабливими священними гаями й святилищами, храмами й вівтарями, які були влаштовані в найдорожчий, звабливий спосіб, аби спотворити відчуття так, щоб Бога було витіснено зі свідомості народу.

Місто Єрихон було занурене в найзухваліше ідолопоклонство. Його мешканці були дуже заможні, але всі багатства, які Бог їм дав, вони вважали даром своїх богів. Вони мали золота й срібла вдосталь; але, як люди перед Потопом, були розбещені й богохульні та своїми лихими ділами ображали й гнівили Бога небес. Проти Єрихона пробудилися Божі суди. Це була твердиня. Але Сам Начальник Господнього війська зійшов із небес, щоб повести небесні воїнства на приступ міста. Ангели Божі взялися за масивні мури й повалили їх на землю. Бог сказав, що місто Єрихон має бути під закляттям і що всі мають загинути, окрім Раав та її дому. Вони мали бути спасенні за ту доброту, яку Раав виявила до посланців Господа. Слово Господнє до народу було: "А ви пильнуйте, щоб утримуватися від заклятого, щоб не зробити себе проклятими, коли візьмете від заклятого, і щоб не зробили табір Ізраїлю прокляттям та не навели на нього лиха." "І того часу Ісус Навин заприсяг їх, кажучи: Проклятий перед Господом той чоловік, що встане й відбудує це місто Єрихон: на своєму первістку закладе його підвалини, а на своєму наймолодшому поставить його ворота."

Бог був особливо строгий щодо Єрихона, аби народ не був зачарований речами, яким поклонялися його мешканці, і щоб їхні серця не відвернулися від Бога. Він охороняв Свій народ найкатегоричнішими наказами; проте, незважаючи на урочистий припис від Бога, переданий устами Ісуса Навина, Ахан наважився переступити його. Його жадібність спонукала його взяти зі скарбів, до яких Бог заборонив торкатися, бо на них лежало Боже прокляття. І через гріх цього чоловіка Божий Ізраїль був перед своїми ворогами безсилий, як вода.

Ісус Навин та старійшини Ізраїля були в тяжкій скорботі. Вони лежали перед ковчегом Божим у найглибшому смиренні, бо Господь розгнівався на Свій народ. Вони молилися й плакали перед Богом. І промовив Господь до Ісуса Навина: «Устань; чого ти так лежиш ниць? Ізраїль згрішив і переступив Мій заповіт, який Я заповідав їм: бо вони взяли із заклятого, і також украли, і злукавили також, і поклали те навіть між свої речі. Тому сини Ізраїлеві не могли встояти перед своїми ворогами, а оберталися тилами перед своїми ворогами, бо стали заклятими; і Я не буду більше з вами, якщо не знищите закляте з-поміж вас».

"Мені було показано, що Бог тут показує, як Він ставиться до гріха серед тих, хто заявляє, що є Його народом, який дотримується заповідей. Тих, кого Він особливо вшанував честю бути свідками надзвичайних виявів Своєї сили, як і стародавній Ізраїль, і які навіть тоді посміють знехтувати Його прямими вказівками, стануть об'єктами Його

гніву. Він хоче навчити Свій народ, що непослух і гріх надзвичайно огидні для Нього і до них не слід ставитися легковажно." Свідчення, том 3, 263, 264.

Історія Єрихона містить застереження не покладатися на уявну силу й славу нечестивого та заможного міста. «Місто» в біблійному пророцтві — це царство, і Ахан узяв вавилонський одяг. Одежа пророко символізує характер, тож у «останні дні» приховування Аханом вавилонського одягу означає приховане бажання оволодіти характером духовного Вавилона. Характер, або образ духовного Вавилона — це те, чого прагнуть Сполучені Штати, коли поєднують церкву й державу.

Зіткнувшись із можливістю призову молоді міллеритського руху до участі в Громадянській війні та усвідомивши потребу в організації, лідери руху встановили юридичний зв'язок із заможною державою, з якою їм ніколи не слід було асимілюватися. Навіть Конституція тієї заможної країни передбачала, що церкві ніколи не було необхідно бути пов'язаною з державою. Існували деномінації, що діяли в період міллеритів і існують дотепер; деякі з них ніколи не вступали у правові відносини з урядом Сполучених Штатів, і їхній вибір не встановлювати такі відносини ніколи жодним чином не перешкоджав їм організувати свої церкви.

Задовго після того, як Ісус Навин вів битву при Єрихоні, за часів Ахава, усі застереження щодо відступництва Ахана і знищення Єрихона були забуті відступницьким Божим народом. Ілля молився до Бога, просячи, якщо потрібно, щоб Божі суди були здійснені, аби привести Його народ до покаяння. Коли Малахія записує останні слова Старого Заповіту, обітниця подається в контексті того, що Господь уражає світ прокляттям. Прокляття, пов'язане з Єрихоном, було на будь-якому чоловікові, який відбудує Єрихон. Прокляття було на кожному, хто, подібно до Ахана, бажатиме покладатися на багатство й заможність, пов'язані з Єрихоном. «Гріх» Ахана представляє приховане неосвячене внутрішнє бажання носити вавилонську одягу. «Прокляття» стосувалося діла втілення тих внутрішніх бажань.

Послання Міллера було посланням Іллі для його часу, а Громадянська війна була проявом судів, що супроводжують послання Іллі. У розпал Громадянської війни 1863 року міллеритський адвентизм відбудував Єрихон, як про це свідчать подробиці прокляття Ісуса Навина на всякого, хто це зробить.

Того часу Ісус Навин заляв їх, кажучи: Проклятий перед Господом той чоловік, який встане та відбудує це місто, Єрихон: на своєму первістку він закладе його підвалини, а на своєму наймолодшому синові поставить його брами. Ісус Навин 6:26.

Слово «adjured», ужите в наказі Ісуса Навина, є водночас і клятвою, і прокляттям. Проклятий, якщо порушиш наказ Ісуса Навина, і благословенний, якщо дотримаєшся клятви. Слово, перекладене як «adjured», також передається як «seven times» у двадцять шостому розділі книги Левіт. Клятва і прокляття Мойсея, як це висловлює Даниїл у дев'ятому розділі, пов'язані з відбудовою Єрихона.

Так, увесь Ізраїль переступив Твій закон, відступивши, щоб не слухатися Твого голосу; тому на нас пролилися прокляття та клятва, написана в Законі Мойсея, раба Божого, бо ми згрішили проти Нього. Даниїла 9:11.

Сестра Вайт сказала: «Бог поставився до Єрихона з особливою ретельністю, щоб народ не був зачарований речами, яким поклонялися його мешканці, і щоб їхні серця не відвернулися від Бога». Бог виявив особливу ретельність у здійсненні знищення Єрихона, і тому з особливою ретельністю записав застереження, представлене Аханом. Він уважно записав прокляття, пов'язане з відбудовою Єрихона, а також ретельно окреслив божественну тактику, застосовану для повалення його мурів.

Це був, безперечно, Ісус як Князь Господнього війська, який спрямовував ангелів, щоб повалити стіни Єрихона, і в Слові Божому нічого не буває випадковим, але в цьому випадку пророчиця каже нам, що «Бог був дуже вимогливий щодо Єрихона». Сім днів ковчег носили навколо міста, і в пророцтві день — це рік. Цей принцип був записаний на початку сорока років мандрів пустелею, а наприкінці тих сорока років вони обходили Єрихон сім днів.

За числом днів, у які ви розвідали землю, саме сорок днів, за кожен день — рік, понесете свої беззаконня сорок років, і пізнаєте Моє порушення обітниць. Числа 14:34.

Сім днів ковчег обносили навколо міста, а сьомого дня його обнесли навколо міста «сім разів». Це становить двох пророчих свідків того, що Єрихон пов'язаний із «сімома разами» клятви Мойсея. Народ Божого завіту — священики, і сім священиків трубили в сім сурм.

І ви також, як живі камені, будуетесь в духовний дім, на святе священство, щоб приносити духовні жертви, приємні Богові через Ісуса Христа. 1 Петра 2:5.

Сурма, залежно від контексту, в якому вона згадується, може символізувати застережне послання, суд або заклик до святого зібрання. В останні дні в сурму мають затрубити сторожі, як це робили міллеріти у своїй історії. Священики уособлюють сторожів на стінах Сіону, які трублять у сурму, застерігаючи Божий народ про прийдешній суд і водночас закликаючи тих самих людей на святе зібрання.

Засурміть у сурму на Сіоні, і подайте тривогу на горі святій Моїй: нехай тремтять усі мешканці краю, бо приходить день Господній, бо він близький ... Засурміть у сурму на Сіоні, освятіть піст, скличте урочисті збори: зберіть народ, освятіть громаду, зберіть старших, зберіть дітей і немовлят, що ссуть груди: нехай молодий виходить із своєї кімнати, а молода — зі своєї світлиці. Нехай між притвором і жертovníком плачуть священики, служителі Господні, і нехай скажуть: Пощади, Господи, народ Твій, і не віддавай спадщини Твоєї на зневагу, щоб народи панували над ними: чому мають між народами казати: Де їхній Бог? Йоїл 2:1, 15–17.

Трубна вістка — це вістка Іллі. Усі різні вживання слова «сім» у шостому розділі Книги Ісуса Навина — це те саме слово або споріднене похідне від слова, яке перекладене як «сім разів» у двадцять шостому розділі Книги Левита. Проте лаодикійські богослови підсовують страву байок, твердячи, що слово, перекладене як «сім разів» у двадцять шостому розділі

Левита, лише означає повноту сили, або завершеність, або якусь іншу безглузду варіацію їхнього заперечення того, що Міллер мав рацію, надаючи слову, перекладеному як «сім разів», числового значення. Священики провели народ навколо міста сім разів, а не повністю чи цілком навколо Єрихона. Слово, перекладене як «сім разів», має числове значення!

У Єрихоні, коли народ вигукнув, це символізувало гучний крик ста сорока чотирьох тисяч, які у другому розділі Даниїла відтесані з гори без допомоги рук, які вражають і розбивають на друзки образ.

І за днів тих царів Бог неба встановить царство, яке ніколи не буде зруйноване; і це царство не буде передане іншому народові, але розтрощить і знищить усі ті царства, і воно стоятиме навіки. Оскільки ти бачив, що камінь був вирубаний з гори без рук і розтрощив залізо, мідь, глину, срібло та золото, Великий Бог сповістив цареві, що станеться потому; і сон певний, і тлумачення його вірне. Даниїла 2:44, 45.

Бог ретельно перелічив дорогоцінні метали, знайдені в Єрихоні: золото, срібло, мідь і залізо. У пророчому сенсі глина символізує Божий народ, як це ілюструє Рахав. Єрихон символізує кінець усіх земних царств під час гучного кличу ста сорока чотирьох тисяч.

Але все срібло й золото, і посудини з міді та заліза, посвячені Господу: вони увійдуть до скарбниці Господньої. Ісуса Навина 6:19.

Єрихон символізує діло завоювання Обітованої землі, що є прообразом діла могутнього руху третього ангела. Це діло включає застереження, прокляття і спасіння тих, хто перебуває поза священством, як показано на прикладі блудниці Раав.

Пророче «прокляття» Ісуса Навина пізніше сповнилося за днів Ахава та Іллі. Прокляття проти відбудови Єрихона містило конкретне передбачення, що той, хто це зробить, втратить свого наймолодшого сина, коли поставить ворота Єрихона, і втратить свого первістка, коли закладе його підвалини. За часів Іллі Хієл, вєфілянин, сповнив те пророцтво, і його наймолодший син помер, коли він поставив ворота, а його первісток помер, коли він заклав підвалини. «Прокляття», пов'язане з посланням Іллі, було представлено роботою з відбудови Єрихона.

Ось Я пошлю до вас пророка Іллю перед приходом великого й страшного дня Господнього: І він наверне серце батьків до дітей, і серце дітей до батьків їхніх, щоб Я не прийшов і не вразив землю прокляттям. Малахії 4:5, 6.

Прокляття міллеритської історії, пов'язане з елійським посланням Міллера, було передречене Ісусом Навином і сповнилося за днів Іллі та Ахава.

За його днів Хієл, бетелієць, збудував Єрихон: на своєму первістку Авірамові заклав його підвалини, а на своєму наймолодшому сині Сегуві поставив його ворота, за словом Господнім, яке він промовив через Ісуса, сина Навина. 1 Царів 16:34.

Прокляття відбудови Єрихона не можна відокремити від прояву Божої сили, який проявився в поваленні стін Єрихона. Сестра Вайт сказала: «Ті, кого Він особливо вшанував, давши їм бути свідками визначних проявів Своєї сили, як і стародавній Ізраїль, і хто навіть тоді наважиться знехтувати Його виразними настановами, зазнають Його гніву». Міллеріти шойно брали участь у прояві Божої сили, що досяг кульмінації в Опівнічному кличі, але вони відкинули Мойсеєву присягу про сім часів, яку Даниїл також називає Мойсеєвим прокляттям.

Імена в Божому Слові є символом характеру, а ім'я чоловіка, який відбудував Єрихон, разом з іменами його найстаршого і наймолодшого сина, дуже промовисті. Хіїл означає «живий Бог сили» і вказує на те, що Хіїл був послідовником живого Бога. Те, що його названо вефільянином, пов'язує його з церквою. Авірам, його первісток, означає «батько висоти», у значенні звеличений і піднесений. Його наймолодший син Сегув означає «високий» та «звеличувати й підносити». Усі три імена відображають риси Божого характеру, але в контексті пророцтва, яке вони виконали, вони представляють чоловіка, що підносив і звеличував себе понад Всемогутнього Бога, Який зруйнував Єрихон. «Брама» у пророцтві означає церкву.

«Для смиренної, віруючої душі Божий дім на землі є брамою неба. Пісня хвали, молитва, слова, промовлені представниками Христа, — це Богом призначені засоби, щоб приготувати народ для небесної церкви, для того вищого поклоніння, куди не може увійти ніщо, що оскверняє». Свідчення, том 5, 491.

Початок роботи із заснування церкви припадає на 1860 рік, як засвідчують адвентистські історики, зокрема Артур Вайт, онук Еллен Вайт.

Хоча Еллен Вайт писала й публікувала досить докладно про необхідність порядку в організації роботи церкви (див. Ранні твори, 97–104), і хоча Джеймс Вайт нагадував віруючим про цю потребу у своїх промовах і статтях у Review, церква не поспішала діяти. Те, що було викладено в загальних рисах, добре сприйняли, але коли доходило до втілення цього в конкретні кроки, виникали спротив і протидія. Короткі статті Джеймса Вайта у лютому пробудили від самозаспокоєності немало людей, і тепер про це багато говорили.

Дж. Н. Лафборо, який працював із Вайт у Мічигані, першим відповів. Його слова були ствердними, але оборонними:

'Дехто каже: якщо ви організуєтеся так, щоб володіти майном на законних підставах, ви станете частиною Вавилону. Ні; я розумію, що є значна різниця між тим, щоб перебувати в такому становищі, коли ми можемо захищати наше майно за допомогою закону, і використанням закону для захисту та нав'язування наших релігійних поглядів. Якщо неправильно захищати церковне майно, то чому не є неправильним для окремих осіб законно володіти будь-яким майном? — Review and Herald, 8 березня 1860 р.'

Джеймс Вайт завершив своє звернення в Review, винісши на розгляд церкви питання про необхідність організації видавничої справи, такими словами: «Якщо хтось заперечує

проти наших пропозицій, чи не виклав би письмово план, за яким ми як народ можемо діяти?» — Там само, 23 лютого 1860 р. Першим служителем, що працював на місцях і відгукнувся, був Р. Ф. Котрелл, відданий редактор-кореспондент Review. Його негайна реакція була рішуче негативною:

«Брат Вайт попросив братів висловитися щодо його пропозиції забезпечити майно церкви. Я не знаю точно, який захід він має на увазі в цій пропозиції, але розумію, що йдеться про реєстрацію як релігійного товариства відповідно до закону. Щодо мене, я вважаю, що було б неправильно „зробити собі ім'я“, бо це лежить в основі Вавилону. Я не думаю, що Бог схвалив би це. — Там само, 22 березня 1860». Артур Вайт, Еллен Г. Вайт, том 1, 420, 421.

У 1860 році Джеймс Вайт розпочав своє намагання стати церквою, а церква представлена «брамою». Еллен Вайт каже це про 1860 рік.

"У 1860 році смерть переступила наш поріг і зламала наймолодшу гілку нашого родинного дерева. Маленький Герберт, який народився 20 вересня 1860 року, помер 14 грудня того ж року." Свідчення, том 1, 103.

У 1863 році родина Вайт також втратила свого старшого сина. Погравшись і перегрівшись, він зайшов до кімнати, де готували полотняні схеми, і задрімав на деяких вологих тканинах, які використовувалися під час підготовки цих схем. Схеми 1843 і 1850 років становлять основу міллеритського руху. Схема, створена у 1863 році, означає відмову від «семи разів» із Левита 26, як це раніше було представлено на двох таблицях Авакума. Вона подає фальшиве основоположне послання.

Коли в п'ятницю, 27 листопада [1863], батьки прибули до Топшема, вони побачили своїх трьох синів та Аделію, які чекали на них на станції. Усі вони, здавалося, були у доброму здоров'ї, за винятком Генрі, у якого була застуда. Але наступного вівторка, 1 грудня, Генрі був дуже хворий на пневмонію. Багато років потому Віллі, його наймолодший брат, відтворив цю історію:

"Під час відсутності їхніх батьків Генрі й Едсон під наглядом брата Хоуленда старанно займалися наклеюванням карт на тканину, готуючи їх до продажу. Вони працювали в орендованому приміщенні магазину приблизно за квартал від оселі Хоулендів. Зрештою в них був кількадечний перепочинок, поки вони чекали, щоб з Бостона надіслали карти. . . . Повернувшись із довгої прогулянки вздовж річки, він [Генрі] необачно приліг і заснув на кількох вологих полотнищах, що використовувалися як підкладка для паперових карт. З відчиненого вікна дув холодний вітер. Ця необачність закінчилася сильною застудою". Артур Вайт, Еллен Г. Вайт, том 2, 70.

У 1863 році міллеритський рух завершився утворенням церкви та відкиненням основоположних істин, представлених на двох таблицях Авакума. Головний провідник, як це проілюстровано постаттю Хілла з Вефіля, розпочав працю зі встановлення брам у 1860 році й за це втратив свого наймолодшого сина. У 1863 році подрібні таблиці стали місцем відпочинку, де найстарший син Хілла задрімав. Він застудився і того ж року помер. Його

смерть була безпосередньо пов'язана зі сном на таблицях, які тоді виготовляли. Але таблиця, яку виготовляли у 1863 році, була підробкою підвалини, яку утвердив Ілля, якого представляв Міллер.

Наказ Ісуса Навина, що забороняв відбудову Єрихона, був виражений словом «заклинаю». Воно являє собою присягу і прокляття і є тим самим словом, яке перекладене як «сім разів» у двадцять шостому розділі книги Левит. Це прокляття супроводжує послання Іллі, і воно здійснилося в 1860 і 1863 роках, коли міллеритський адвентизм відбудував Єрихон, утворивши юридичну церкву та відкинувши камінь спотикання Міллера. Хііл був жителем Вефілю, що пророчо підкреслює справу Хііла у відбудові Єрихона як справу будівництва церкви.

«Прокляття» Ісуса Навина було проголошене у зв'язку з розповіддю про битву при Єрихоні, битву, про яку не можна розповісти без неодноразового згадування «сім разів»."

У 1863 році послання, або «клятва», Мойсея — подане Іллею і представлене Вільямом Міллером — спричинило «прокляття». І послання Мойсея, і праця Іллі були відкинуті. Ілля повернувся у 1989 році, але з Мойсеєм його знову не поєднали аж після 11 вересня 2001 року. Ця інформація ще має бути захищена, але вона непробивна.

Неосвячені служителі виступають проти Бога. Вони водночас прославляють Христа і Бога цього світу. Хоча на словах приймають Христа, обіймають Варавву і своїми вчинками кажуть: 'Не цього Чоловіка, але Варавву.' Нехай усі, хто читає ці рядки, візьмуть це до уваги. Сатана хвалиться тим, на що він здатний. Він намірився зруйнувати єдність, про яку Христос молився, щоб вона існувала в Його церкві. Він каже: 'Я піду і буду духом брехні, щоб обманути тих, кого зможу, критикувати, засуджувати і фальсифікувати.' Коли син обману і лжесвідчення буде прийнятий церквою, яка мала велике світло, великі докази, тоді ця церква відкине послання, яке послав Господь, і прийме найнерозумніші твердження, хибні припущення та фальшиві теорії. Сатана сміється з їхньої дурості, бо він знає, що таке істина.

Багато хто стоятимуть на наших кафедрах із смолоскипом фальшивого пророцтва в руках, запаленим від пекельного смолоскипа Сатани. Якщо плекаються сумніви та невір'я, вірні служителі будуть усунені від людей, які думають, що так багато знають. «Якби тобі було відомо, — сказав Христос, — навіть тобі, принаймні в цей твій день, що служить миру твоєму! Але тепер це приховане від очей твоїх».

Проте Божа підвалина стоїть непохитно. Господь знає тих, хто Його. В освяченого служителя не повинно бути лукавства в устах. Він має бути відкритий, як день, вільний від усякої плями зла. Освячене служіння і преса стануть силою, що осяюватиме це лукаве покоління світлом істини. Світла, браття, нам потрібно більше світла. Засурміть у Сіоні; подайте тривогу на святій горі. Зберіть військо Господнє, з освяченими серцями, щоб почути, що Господь скаже Своему народові; бо Він дав більше світла для всіх, хто послухає. Нехай вони будуть озброєні й споряджені та вийдуть на бій — на поміч Господу проти сильних. Сам Бог діятиме для Ізраїля. Кожен брехливий язик замовкне. Руки ангелів зруйнують оманливі задуми, що готуються. Укріплення Сатани ніколи не

здобудуть перемоги. Перемога супроводжуватиме вістку третього ангела. Як Князь Господнього війська зруйнував стіни Єрихона, так народ Господній, що дотримується Його заповідей, тріумфуватиме, і всі ворожі сили будуть подолані. Нехай жодна душа не нарікає на Божих слуг, які прийшли до них із небесною вісткою. Не шукайте більше в них вад, кажучи: 'Вони занадто категоричні; вони говорять надто різко.' Вони можуть говорити різко; але хіба це не потрібно? Бог так учинить, що у слухачів задзвенить у вухах, якщо вони не зважатимуть на Його голос чи Його вістку. Він засудить тих, хто противиться Божому Слову.

«Сатана доклав усіх можливих зусиль, щоб серед нас, як народу, нічого не з'явилося, що докорило б і викрило нас та закликала нас відкинути наші помилки. Але є народ, який нестиме ковчег Божий. Дехто вийде з-поміж нас і вже більше не нестиме ковчег. Але ці не можуть спорудити стіни, щоб перешкодити істині; бо вона йтиме вперед і вгору до самого кінця. У минулому Бог піднімав людей, і донині Він має людей, що чекають слушної нагоди, готових виконати Його волю — людей, які пройдуть крізь перепони, що є лише стінами, обмазаними німічним розчином. Коли Бог покладає Свій Дух на людей, вони діятимуть. Вони проголошуватимуть слово Господнє; вони піднесуть свій голос, мов сурма. Істина не буде применшена й не втратить своєї сили в їхніх руках. Вони покажуть народові його переступи, а домові Якова — його гріхи.» Свідчення для служителів, 409–411.